Поліну Іванівну люблять усі діти, бо вона найкраща вихователька у дитячому садку.

— А воно моя мама найкраща,— заперечує дівчинка.— У моєї мами і коси довші, а у Поліпи Иванівни коси коротші, і плаття коротше, і...

— Ти сама коротша, коротша від усіх! — перебиває її ображено хлопчик.— А Поліна Йванівна нічого не боїться, вона ходить і коли темно без мами.

— І я не дуже боюсь, коли темно в кімнаті.

— Поліна йванівна й вовків не боїться. Вовки не страшні, тільки як виють, тоді страшні.

Діти з садочка ще не бачили живих вовків, а Поліна Іванівна бачила й ніколи не забуде.

Це про неї склали казку в дитячому будинку, де вона виховувалась.

"У вдовиці Галини була дочка Поліна". Так тільки починали, а далі казали вже просто:

— Росла Полінка, як билинка, худенька, маленька та

все хворіла. Матері кортить погуляти, а тут з Полінкою треба возитись.

Минув рік, минуло два, уже й три роки Полінці, а вона все хворіє. Набридло матері з нею панькатиісь, а тут ще подружки все тягнуть її то на танці, то на музики.

Повернеться пізно додому, а Полінка голодна й холодна і так докірливо дивиться, аж соромно стане матері. А з цього ще більше наростало зло проти дочки.

Одного разу вдовиця пішла в ліс і дочку з собою повела.

Гарно було в лісі: дерева перешіптуються, пташки пурхають, щебечуть, піснями заливаються, а десь чути зозулю: "Ку-ку, ку-ку..." І соловей аж надривається: "Тьох-тьох, тьох-тьох!.." Так би все стояла й слухала. На галявину вибігла — травка зелена, квіти пахнуть, і різні: білі, червоні, жовті,^ як на платтячку, І багато, багато.

Поліна нарвала їх уже цілий оберемок, хотіла віддати мамі, оглянулась, мами ніде не видно.

Почала гукати:

— Мамо, мамочко!

Ніхто не озвався, тільки десь відгукнулась луна: "Мамо, мамочко!"

Побігла назад, а куди бігти — не знає.

Уже й охрипла Полінка, уже й голосу не відтягне, а не перестає кричати: "Мамо, мамочко!"

А ліс усе густішає, усе темнішає. І чути, уже й грім гуркоче, уже й ліс шумить, реве, листям тріпоче, уже й дощ дріботить, а в Полінки вже й сил немає, щоб бігти далі.

Упала під дуб і причаїлась. Навіть очі заплющила, щоб не так було страшно. Розплющила, а воно вже темно, ще й дерев не видно. І знову заплющила.

Чує, щось тріщить у кущах.

— Мама! — крикнула радісно Полінка.

Але ніхто не озвався, а там, де тріщало, заблимали вогники, як у кішок уночі. І все дужче тріщить, усе дужче блимає, аж нарешті просто до неї вистрибнуло двоє вовків.

Полінка завмерла: один вовк клацає зубами вже перед самим носом.

"Я її з'їм!" — каже.

Але вовчиця відіпхнула його і стала розпитувати дів-, чинку. Потім каже до вовка:

"Вона сирітка, батька забили на війні з фашистами, а мати ще молода. Облиш її, вона гарна, слухняна дівчинка, нехай росте",— і обоє побігли назад у кущі.

1 другий день проблукала Полінка, а дороги не знайшла.

Знову ночувала під дубом.і тільки заплющила очі, знову затріщали кущі, заблимали" вогники. Полінка гадала, що то її розшукують люди з ліхтариками, і радісно крикнула:

— Мамо!

Але із кущів знову вистрибнули вовки. Сірий вовк був. злий і каже:

"Бачили твою маму, танцює твоя мама з хлопцями. Ми її ще сьогодні з'їмо!"

Шкода стало Полінці мами, і вона заплакала:

— Не їжте моєї мами, вона ще прийде, вона ще забере мине додому. Ми будемо разом жити, а коли в мене щось заболить, я не дуже буду стогнати, щоб маму не дратувати. А як підросту, зароблю грошей, куплю патефон і модні пластинки, щоб мама дома танцювала.

Вовчиця відіпхнула сірого вовка й сказала:

"Гаразд, дівчинко, коли ти така розумна, пожаліємо твою маму і цього разу!" — і побігли обоє назад у кущі.

Минув іще один день. Поліика вже охляла так, що й.іти не могла. Лягла під дубом і очей не розплющує.

І знову настала ніч, і злову затріщали кущі, заблимали зелені вогники, але в Полінки вже не було сил крикнути "Мамо!". Зовсім знесиліла.

На цей раз із кущів вибігла ціла зграя вовків. Сірий вовк грізно сказав:

"У цієї дівчинки погана мама, таку маму треба з'їсти!" І почули вовки, як ледь чутно прошепотіла дівчинка:

— З'їжте мене, а мами не їжте...

"Дівчинка вже марить",— сказала вовчиця і завила, а за нею і всі вовки.

Вони так страшно вили, що аж люди жахались.

— Якесь лихо стряслось,— казали вони і бігли до лісу. Полінка розплющила очі. Дощ перестав, уже був райок,

і крізь листя дерев сяяло сонце, а довкола неї стояли люди і радісно посміхались.

Із лісу Полінку відвели просто в дитячий будинок, де вона й виросла.

Київ, 1960